

Sudijska priča broj 10:

Šest sudija za Trst

Razmišljalo šest sudija kako da se dodatno edukuju pred početak sezone i shvatiše da je najbolja prilika Svetsko prvenstvo za muškarce u Italiji.

Dobro, malo smo se našalili – ono šta smo zaista hteli je da odemo i podržimo naše momke na putu do ZLATA!

Krenuli smo ka Trstu 25. septembra tekuće godine, a u putu nam se pridružiše i kolege, braća Lazarević. Kao sredstvo za dogovor i komunikaciju obezbedili smo dva toki voki-ja. Put je prošao dobro, sa malim, neznatnim problemima. Ali jednu stvar moramo da pomenemo – kada smo prolazili Sloveniju, negde iza Ljubljane ugledasmo prelepo jezero sa mnogo malih ostrva. Delovalo nam je kao mali planinski raj! Stigosmo u Kopar, udaljen svega desetak kilometara od Trsta, pa smo odlučili iz mnogo razloga, pa i finansijskih, da se smestimo u tamošnji hotel Vodišek. Čim smo stigli, a još uvek očarani pomenutim jezerom, odmah upitasmo zaposlene, kako se zove to mesto? Dobili smo i odgovor – takvo jezero pre Bleda ne postoji, a to što ste videli su poplave ! ☺

Posle nekoliko minuta krenusmo mi dalje ka Trstu i uz pomoć “Danijele” (umiljati glas sa GPS uređaja na telefonu Vlade Miloševića) vrlo lako našosmo halu.

Palatrieste je zaista lepa hala, kapaciteta nešto preko 6.000 gledalaca i cela je bila u crveno – beloj boji. U prevodu, prekrivena navijačima reprezentacije Poljske, kojih je bilo zaista i previše. Poljski navijači su svi bili obučeni u dresove reprezentacije, ogrnuti šalovima oko vrata i bili su veoma raspoloženi za razgovor i slikanje sa nama.

Jedina prava mana hale je jedan ulaz za svih 6.000 navijača! Stvori se u trenutku zaista velika gužva...

Utakmica između Srbije i Nemačke je bila takoreći lagana i opuštena. Činilo nam se da smo sva tri seta dobili bez mnogo problema. Upao nam je u oči i tehničar Nemačke koji je imao nama čudnu tehniku dizanja, „štipanja“ lopte. Linijske sudije su bile, blago rečeno, amaterske, svako je pokazivao sve i prilično je delovalo konfuzno.

Utakmica sa Kanadom je potpuno bila za zaborav, kao i sa Poljskom. U obe utakmice, 4.500 poljskih navijača pravilo je fenomenalnu atmosferu. Pre utakmice sa Poljskom imali smo prilike i da razgovaramo sa navijačima poljske reprezentacije, da se slikamo, razmenjujemo rekvizite, što će reći da je sama atmosfera između navijačkih grupa bila potpuno opuštena i prijateljska. Čak smo bili u prilici da posle utakmice Srbija – Kanada večeramo sa par kanadskih navijača. A na istoj večeri je kolega Luka Milinković imao zaista veliki problem: kako objasniti konobaru da želi limunadu?! I pored

nekoliko sugestija na engleskom, srpskom i nemuštom jeziku, niko od nas nije uspeo da objasni konobaru šta je zapravo limunada. Konobar je iznova donosio Bitter Lemon, Fantu limun, a na kraju je ipak shvatio i doneo čašu vode sa kriškama limuna! ☺

Sutradan smo otišli u Outlet centar Palmanova, gde je glavni junak bio kolega Miloš Rakićević – malo pošto smo došli, na razglasu se začulo njegovo ime! Sreća, samo je izgubio dokumenta zbog kojih su ga i zvali... ☺

Moramo pohvaliti organizaciju u Trstu, naime, sve je zaista bilo u redu i nama sa tribina delovalo bez problema, a sa te strane mana je bila što nigde nismo mogli pročitati rezultate utakmica ostalih grupa, niti nam je iko od domaćina znao da kaže.

Povratak kući je prošao za neke u vožnji, za neke u spavanju. Velika magla u Hrvatskoj je u mnogome usporila naš povratak, a jedini problem u povratku je bio sa kivnim slovenačkim policajcem koji je bio uporan u konstataciji da smo kupili vozačke dozvole!

Kako je ovo iskustvo zaista bilo odlično, odlučili smo da, ako budemo u mogućnosti (čitaj – bićemo), sledeće godine idemo u Beč na Evropsko prvenstvo i nadamo se da će nam se na tom putu pridružiti još kolega i prijatelja.

Putovali, učestvovali i pisali:

Luka Limun, Joca Brzi, Vlada GPS, Shomi Wanted, Bane Toki Voki i Vlaci Fatamorgana. ☺

(administrator dešifruje: Luka Milinković, Jovan Jovanović, Vladimir Milošević, Miloš Rakićević, Branislav Jovančić i Vladimir Adžić – svi sudije sa liste Druge lige)